

[Henry Christensen.]

at tandlægestuderende, polyteknisk studerende eller andre efter en 4-5 årig uddannelse på deres læreanstalt omgående kan få stillinger til 25 000—30 000 kr. årlig og ikke skal betale skat det første år eller det første 1½ år, finder den højtærede undervisningsminister det så virkelig rigtigt, at man i det høje ting fastslår, at for disse grupper vil en lånebyrde på 6 000 kr. være det maksimale, man kan tænke sig? Hvad må de titusinder af andre, der for at skaffe sig betydelig ringere indtægtsmuligheder må påtage sig låneforpligtelser af langt større omfang, da ikke tænke? Er det ikke en ulighed og en urimelighed, som man her er i færd med at etablere? Er man ikke her i færd med at skabe en udvikling, hvor man med statens og skatteydernes midler går længere, end det er nødvendigt for at løse de saglige opgaver, som vi må løse for at sikre, at der kan gives den fornødne adgang til og de fornødne muligheder for uddannelse for alle evnerige her i landet, hvor de end kommer fra?

Derfor vil jeg gerne sige, at det er med megen stor skuffelse, mit parti har måttet konstatere, at heller ikke på dette punkt har den højtærede undervisningsminister vist nogen forhandlingsvilje. Jeg hører ellers til dem, der sætter større pris på den højtærede undervisningsminister, end så mange gør, og derfor føler jeg mig måske særlig skuffet over den højtærede undervisningsminister. Jeg ser, at den højtærede justitsminister ler meget derover, men det er nu sådan; det er min indstilling over for den højtærede undervisningsminister; derfor føler man sig selvfølgelig særlig skuffet, når den højtærede undervisningsminister viser sig så afvisende over for os. Jeg tror såmænd ikke, det er, fordi den højtærede undervisningsminister ikke gerne selv ville imødekomme os. Han har selvfølgelig ikke måttet. Den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Søgaard har vel, når det kommer til stykket, været dem, der sådan har begrænset den frie vilje og handlekraft, som jeg egentlig tror den højtærede undervisningsminister sætter pris på. Derfor har vi måttet foreslå vore ændringer, som vi har gjort det. Jeg håber, at denne forhandling må give mulighed for, at vi mellem anden og tredje behandling må

kunne komme til mere realitetsbetonede forhandlinger herom, end der har været mulighed for indtil dette øjeblik.

Mit parti har bedt den højtærede undervisningsminister om at skaffe os blot nogle fyldige oplysninger om, hvordan spørgsmålet om støtte til den studerende ungdom var løst i Norge og i Sverige, og i hvilket omfang det var sket på basis af långivning, idet vi jo har et vist indtryk af og en vis viden om, at dette især finder sted i Sverige i betydelig udstrækning. Jeg vil gerne oplyse det høje ting om, at til trods for at den højtærede undervisningsminister naturligvis har udfoldet så store anstrengelser som muligt, har det simpelt hen ikke i de måneder, der er gået, været gørigt, forstår jeg, for det kongelige danske undervisningsministerium at fremskaffe blot rimelige og nødtørftige oplysninger om, hvordan forholdene er i Sverige og Norge. Man må forstå, at det somme tider kan være svært for en opposition at arbejde i det høje ting, når end ikke noget sådant har været muligt. Man må egentlig spørge sig selv: hvordan står det til med det nordiske samarbejde, når det end ikke er muligt om sådanne klare og elementære forhold at skaffe os visse rimelige og nødtørftige oplysninger? At det ikke har kunnet lade sig gøre, er vist noget, vi alle sammen kan beklage. Jeg antyder ikke, at den højtærede undervisningsminister ikke har gjort, hvad det var muligt at gøre her, men jeg må konstatere, at vi har været i den situation, at vi simpelt hen ikke har kunnet få sådanne oplysninger, at de har kunnet danne et rimeligt materiale for os til sammenligning og vurdering.

Forslaget om at tage seminarieelever med ind under loven om ungdommens uddannelsesfond kan vi i princippet tilslutte os, og det har jeg ikke yderligere bemærkninger at gøre om.

I regeringspartiernes ændringsforslag er indeholdt et forslag om, at der skal stilles 4 mill. kr. til rådighed for en refusionsordning, hvorefter der kan refunderes indtil 75 pct. af, hvad kommunerne stiller til rådighed til stipendier for elever i 8. og 9. klasserne og i den 3-årige realafdeling. Efter mit skøn omfatter dette forslag måske nok så meget andre problemer end sådanne, der normalt hører ind under, hvad vi har